

Tőke Ervin panaszt nyújtott be az Emberi Jogok Európai Bíróságához

2017. 3. 22.

A tények leírása:

2015 április másodikán városom (Csíkszereda) polgármestere kapott egy levelet az "Asociatia Civică pentru Demnitate în Europa" (Méltósággal Európában Polgári Egyesület, rövidítve ADEC) nevű bukaresti egyesülettől, amiben az felszólítja őt, hogy távolítsa el Magyarország zászlaját a polgármesteri hivatal minden helyiségéből, illetve az összes helyi alárendeltségű intézmény minden helyiségéből.

Tekintve hogy a megjelölt helyeken sehol nem volt kitűzve Magyarország zászlaja, a kérés zaklató jellegű ellenben teljesen értelmetlen volt, ezért a polgármester nem is válaszolt rá.

2015 augusztus 21-én érkezett a polgármester címére a 1086/96/2015-ös számú kereset, amiben az említett egyesület arra kéri Hargita Megye Törvényszékét, hogy kötelezze a polgármestert arra, hogy távolítsa el Magyarország zászlaját az említett helyekről. A kérés jogalapjaként a 75/1994-es Törvény, valamint az 1157/2001-es Kormányhatározat volt megjelölve, két olyan jogszabály, amely az ország zászlajának és himnuszának a használatát szabályozza, de tartalmaz előírásokat arra nézve is, hogy milyen feltételek mellett szabad kitűzni Románia területén más országok zászlaját.

A polgármester a válasziratában azt kérte elsősorban, hogy a törvényszék fogadja el a kérés befogadhatatlanságára vonatkozó kifogást, ugyanis egy ilyen kérés nem tartozik a közigazgatási bíróságok hatáskörébe, érdemben pedig azt, hogy utasítsa vissza a kérést, mert a felperes által megjelölt helyeken sehol nincs kitűzve Magyarország zászlaja, tehát a kérés tárgyaltalan.

Hargita Megye Törvényszéke 2016 február 10-én bírálta el a kérést alapfokon, meghozva a 176/2016-os ítéletet, aminek értelmében részben helyt ad a keresetnek és arra kötelezi a polgármestert, hogy távolítsa el a csíkszeredai polgármesteri hivatal illetve helyi önkormányzat épületéből minden olyan zászlót, ami nem szerepel a 75/1994-es Törvényben.

Ez ellen az ítélet ellen a polgármester fellebbezést nyújtott be a Marosvásárhelyi Táblabíróságra, amiben rámutatott, hogy az említett törvény előírásai a csíkszeredai városházán be vannak tartva, minden a törvény által előírt helyen ki van tűzve Románia és az Európa Tanács zászlaja, azokon kívül pedig sehova nincs kitűzve egyetlen más ország zászlaja sem. A fellebbezést azonban a Táblabíróság a 361/R/2016-os határozatával visszautasította.

Tekintettel arra, hogy ez a határozat súlyos tárgyi hibákat tartalmaz, a polgármester rendkívüli jogorvoslati kérést nyújtott be, ami a 255/43/2016-os számot kapta. Ezt a Táblabíróság 2016 szeptember 22-én megtárgyalta, és jogerősen elutasította. Következésképpen a 176/2016-os számú ítélet jogerőre emelkedett és a polgármester azt végre kellett hajtsa. A gyakorlatban az azt jelentette, hogy el kellett távolítsa a saját irodájából illetve a városháza gyűlésterméből Székelyföld és a város zászlaját.

Magyarázat

Létezik egy egész sor törvényes előírás, amelyeket az ügyben eljáró bíróságok megsértettek, egyeseket annak ellenére hogy az alperes, illetve a perbe beavatkozási kérelmet benyújtó Füleki Zoltán-Ladislau tételesen felhívta rájuk a figyelmüket. Ezek közül megemlítem a következőket:

- A közigazgatási bíróságokról szóló 554/2004-es törvény is, meg a Polgári Perrendtartási Törvénykönyv is előírja, hogy csak az fordulhat a bírósághoz, aki az adott ügyben érdekelt, és az az érdek meghatározott, jogos, személyes és aktuális kell legyen. Ebben az esetben a felperes nem is hivatkozott ilyen érdekre, sem a 2015 áprilisi levelében, sem a keresetben. Személyes érdekelttség hiányában a törvényszék hivatalból vissza kellett volna utasítsa a keresetet, de nem ezt tette, sőt, amint a mellékletek 19. oldalán látható, ugyan Füleki Zoltán beavatkozó felhívta erre a táblabíróság figyelmét, az sem alkalmazta az érdekelttségre vonatkozó törvényes előírást.

- A per a közigazgatási bíróságon zajlott, holott, amint azt a polgármester a válasziratában, a mellékletek 10. oldalán jelezte, egy zászló kitűzése nem közigazgatási cselekedet, tehát nem tartozik ennek a bíróságnak a hatáskörébe.

- A felperes azt sem bizonyította semmilyen módon, hogy egyáltalán létezik, hogy a keresetet aláíró Dan Tănasă az egyesület elnöke, illetve hogy az egyesület megbízta őt azzal, hogy ebben a konkrét ügyben képviselje, holott a Polgári Perrendtartási Törvénykönyv kötelező feltételként rögzíti ezeket, melyek ha nem teljesülnek, akkor a keresetet hivatalból vissza kell utasítani, napirendre sem kell tűzni. S ugyan a mellékletek 19. oldalán látható, hogy a beavatkozó mindezt szóvá tette, még a táblabíróság sem alkalmazta ezeket a törvényes előírásokat.

- Hasonlóképpen a felperes azt sem bizonyította, hogy ki van tűzve Magyarország zászlaja a csíkszeredai városházán, ugyanis a keresethez a mellékletek 6-7-8. oldalán található rossz minőségű és fekete-fehér fényképeket mellékelte, amelyek alapján képtelenség eldönteni, hogy milyen zászlók láthatóak rajtuk.

- A Polgári Perrendtartási Törvénykönyv 64. cikkelye értelmében Füleki Zoltán-Ladislau beavatkozási kérelme kapcsán a táblabíróság ki kellett volna kérje a felek véleményét arról, majd döntenie kellett volna annak jóváhagyása ügyében, s csak utána tárgyalhatta volna érdemben az ügyet másodfokon. Ezt az előírást a táblabíróság nem tartotta be, a 361/R/2016 számú ítéletben csak megemlíti, hogy érkezett egy beavatkozási kérés, amint az a mellékletek 21. oldalán látható.

- A felperes kérése Magyarország zászlajának az eltávolítására vonatkozik, amint ez a mellékletek 2. és 3. oldalán látható, illetve ez szerepel még a 176/2016-os ítélet első oldalán is - ez a mellékletek 13. oldala. Mégis az ítélet rendelkező részében, a mellékletek 16. oldalán, az áll, hogy kötelezi a polgármestert hogy távolítsa el a városházáról minden olyan zászlót, ami nem szerepel a 75/1994-es Törvényben, s mivel az ítélet később jogerőre emelkedett, a polgármester nem távolíthatta el Magyarországi zászlaját mert az nem is volt kitűzve, de kénytelen volt eltávolítani Székelyföld történelmi régió és Csíkszereda város zászlaját, holott ezt a felperes nem kérte. Történt mindez olyan körülmények között, hogy a Polgári Perrendtartási Törvénykönyv 397. cikkelyének 1. bekezdése kimondja, hogy a bíróság nem hagyhat jóvá többet avagy mást, mint amit a felperes kért.

- Ezen túlmenően, látni kell, hogy a felperes kérése Magyarország zászlajára vonatkozott, a 176/2016-os ítélet minden olyan zászlóra, ami nem szerepel a 75/1994-es Törvényben, a másodfokon született 361/R/2016-os határozat pedig, amint az a mellékletek 23. oldalán látható, a székely zászlóra vonatkozóan fogalmaz meg álláspontot, holott a perben korábban se a felperes, se az alperes, se a törvényszék nem tett említést erről a zászlóról. Nyilvánvaló tehát, hogy a másodfokú ítélet tárgyi tévedésen alapul, ezért azt a rendkívüli jogorvoslati kérés nyomán meg kellett volna semmisíteni, hisz ezt írja elő a Polgári Perrendtartási Törvénykönyv 503. cikkelye 2. bekezdésének 2. pontja. Ez nem történt meg, tehát a harmadfokon eljáró táblabíróság ezt a törvényi előírást megsértette.

- A legsúlyosabb probléma azonban az, hogy a jogerős ítélet arra kötelezi a város polgármesterét,

hogy ő maga is sértsen meg érvényben levő törvényeket. Ugyanis az egyik zászló amit el kellett távolítsa a város zászlaja volt, márpedig:

1. A helyi közigazgatási törvény értelmében a polgármester kötelessége végrehajtani a helyi képviselőtestület határozatait, s azok közül a 71/1994-es határozat kimondja, hogy a város zászlaját ki kell tűzni a helyi középületekben és azok bejáratához. A jogerős ítéletet a polgármester kénytelen volt végrehajtani, így most a városháza épületében nincs kitűzve a város zászlaja se a polgármester irodájában, se a tanácsteremben.

2. A helyi zászlókra vonatkozó 141/2015-ös Törvény kimondja, hogy a település zászlaját a helyi középületekben, illetve azok homlokzatára kell kitűzni. A jogerőssé vált ítélet miatt Csíkszeredában a polgármester kénytelen volt ezt az előírást megszegni és a város zászlaját eltávolítani.

A diszkrimináció tilalmára vonatkozó 137/2000-es Kormányrendelet 2. cikkelyének 4. bekezdése kimondja, hogy tilos és büntetendő minden olyan cselekedet, ami hátrányos helyzetbe hoz például egy közösséget, márpedig az által hogy Csíkszeredában a városházán nincs kitűzve a város illetve a régió zászlaja, a város lakóiból álló közösség hátrányos helyzetben van az ország összes többi településeinek a lakóival szemben, mert azok településein ilyen tilalom nem létezik. Ugyanakkor, amint azt korábbiakban bebizonyítottam, ez a tilalom nem jogos, az azt előíró jogerős bírói ítélet az érvényes törvények sokrendbéli megsértésével született. Az ítélet nem jogos voltát támasztja alá az is, hogy egy másik történelmi régió, Bukovina, zászlaját nemrég állami vezetők jelenlétében, katonai tiszteletadás mellett vonták fel egy bukovinai városban, amint ez a mellékletek 35. oldalán található sajtóhírből, illetve az abban található fényképből egyértelműen kiderül. Hasonlóképpen a mellékletek 37. oldalán látható egy fénykép a Csíkszeredától 55 kilométerre levő Gyergyószentmiklós városházájáról, amire háborítatlanul ki van tűzve Székelyföld, illetve a város zászlaja.

A zászlókat a csíkszeredai városházából a polgármester távolította el, tehát a diszkriminációt közvetlen módon ő követte el, ellenben figyelembe kell venni azt, hogy nem volt más választása, a jogerős ítéletet végre kellett hajtsa. Ennek kapcsán figyelembe kell venni a már említett jogszabály 2. cikkelyének a 2. bekezdését, ami kimondja, hogy diszkriminációnak minősül a diszkrimináció elkövetésére vonatkozó utasítás, vagyis pontosan az, amit az ügyben eljáról bíróságok tettek, amikor arra utasították a polgármestert, hogy távolítsa el a városházából az említett két zászlót. Következésképpen az ország törvényei értelmében ezek a közhatóságok diszkriminációt követtek el. A Egyezmény itt hivatkozott cikkelye kimondja, hogy "Hatóság senki ellen nem alkalmazhat megkülönböztetést", márpedig ezek a hatóságok pont ezt tették.

Romániában nem létezik olyan törvény ami tiltaná a 75/1994-es Törvényben szereplő zászlókon kívüli bármilyen zászló kitűzését. Az ügyben eljáró bíróságok arra hivatkoztak, hogy az említett törvény korlátozó jellegű, ami igaz, de csak olyan értelemben, hogy rögzíti, hogy más országok zászlait CSAK bizonyos körülmények között szabad kitűzni az ország területén, és nem olyan értelemben, hogy CSAK más országok zászlait szabad kitűzni. Székelyföld zászlajának hatóságok általi üldözése ráadásul már egy ideje feszültségeket kelt az országban, amint az kiderül az ECRI 2014-es jelentéséből is, amiből egy részlet található a mellékletek 39-40. oldalán. A 39. oldalon megjelölt rész arról szól, hogy az ECRI-nek tudomására jutott, hogy állami hatóságok tiltják ennek a zászlónak a kitűzését középületekre, miközben más régiók szabadon használhatják a jelképeiket. A 40. oldalon pedig, a jelentés 170. pontjában, az áll, hogy az ECRI azt ajánlja a hatóságoknak, hogy biztosítsák az országos és regionális jelképek viszonylatában az egyenlő elbánás elvét és lépjenek fel annak megsértése ellen. Az ECRI szakemberei nyilván kellőképpen tájékozódtak mielőtt az ajánlást megfogalmazták volna, ez is alátámasztja azt, hogy a regionális jelképek használatát tiltó jogszabály nem létezik. Tehát ezen ítéletek meghozatalával Románia megsértette az Egyezmény ezen előírását, jogalap nélkül hozott olyan intézkedést ami személyesen engem is sért, büntet.

Kérem a bíróságot, hogy állapítsa meg, hogy Románia megsértette az Egyezmény 7. cikkelyének 1. bekezdését, illetve a 12. Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkelyének a 2. bekezdését.

Tekintettel arra, hogy az Egyezmény ezen előírásainak a megsértése jogerős bírósági ítélet révén

történt, ez ellen az országon belül jogorvoslati lehetőség nincs.

A végső határozat, amivel a táblabíróság elutasította a polgármester rendkívüli jogorvoslati kérését, s ami által jogerőre emelkedett a jogsértő bírósági ítélet 2016 szeptember 22.-én született meg és 2016 október 24-én iktatták azt a csíkszeredai városházán, amint az a mellékletek 29. oldalán látható.